

Sygn. akt III AUz 108/12

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka – Szkibieli (spr.)
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSA Romana Mrotek

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2012 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy **P. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.W.**

o przyznanie renty

na skutek zażalenia ubezpieczonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 lipca 2012 r. sygn. akt VI U 806/12

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III AUz 108/12

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24 czerwca 2012 r. P. D. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 31 maja 2012 r. odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego odrzucenie podnosząc, że ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 26 lipca 2012 r. odrzucił odwołanie ubezpieczonego P. D..

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z przepisem art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących

tego orzeczenia. W ocenie sądu w niniejszej sprawie z taką sytuacją mamy do czynienia, ponieważ ubezpieczony kwestionuje jedynie twierdzenia zawarte w opinii lekarza orzecznika ZUS.

Na powyższe postanowienie ubezpieczony wniósł zażalenie, argumentując, iż z powodu braku wykształcenia oraz problemów zdrowotnych nie był on w stanie zrozumieć procedury postępowania administracyjnego, dlatego też odwołał się od decyzji pozwanego wprost do Sądu. Dodatkowo ubezpieczony sądził, że skoro lekarz orzecznik stwierdził u niego całkowitą niezdolność do pracy, to jest to jednoznaczne z przyznaniem prawa do renty. Dopiero po otrzymaniu decyzji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dowiedział się, że renta nie została mu przyznana.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Należy zaznaczyć, iż ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw przywrócono dwuinstancyjne orzecznictwo lekarskie w postępowaniu przed organem rentowym. Od dnia 1 stycznia 2005 r. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania, dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Rozpatrując sprzeciw komisja lekarska dokonuje ponownej oceny i rozstrzyga w formie orzeczenia. Orzeczenie komisji lekarskiej albo lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie. Bezspornym jest, że ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS. W zażaleniu ubezpieczony podniósł wyłącznie kwestie dotyczące stanu zdrowia, a zatem są to zarzuty wyłącznie odnośnie orzeczenia lekarza orzecznika.

Przepis art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. nakazuje sądowi odrzucić odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Ponieważ ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu wobec orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej Zakładu, a zażalenie oparł wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, Sąd uznaje, że odwołanie jest bezprzedmiotowe. Skarżący winien złożyć do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych sprzeciw od orzeczenia lekarza ZUS do komisji lekarskiej ZUS oraz wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu.

W tej sytuacji w sprawie występuje brak podstaw do uwzględnienia zażalenia, dlatego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. oddalił je w całości jako nieuzasadnione.